

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 3/2022
08.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Невенке Важић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Дарка Тодоровића и др, због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 2. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Тодоровића, адвоката Риста Лекића, браниоца окривљених Сташе Момчиловић, Јелене Момчиловић и Драгане Пејић, адвоката Милоша Бубање и браниоца окривљеног Саше Глишића, адвоката Николе Думнића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал К-По1-33/2020 од 16.07.2020. године и Апелационог суда у Београду – Посебно одељење за организовани криминал Кж1-По1 1/21 од 09.06.2021. године, на седници већа одржаној 08.02.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Тодоровића, адвоката Риста Лекића и браниоца окривљеног Саше Глишића, адвоката Николе Думнића поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал К-По1-33/2020 од 16.07.2020. године и Апелационог суда у Београду – Посебно одељење за организовани криминал Кж1-По1 1/21 од 09.06.2021. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Тодоровића, адвоката Риста Лекића и браниоца окривљеног Саше Глишића, адвоката Николе Думнића, као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Сташе Момчиловић, Јелене Момчиловић и Драгане Пејић, адвоката Милоша Бубање у целости, **ОДБАЦУЈУ**.

Образложење

Првим ставом изреке пресуде Вишег суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал К-По1-33/2020 од 16.07.2020. године, оглашени су кривим између осталих окривљени Дарко Тодоровић и Саша Глишић да су извршили кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 2. Кривичног законика, а окривљене Сташа Момчиловић, Јелена Момчиловић и Драгана Пејић да су извршиле кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. Кривичног законика, док су другим ставом изреке пресуде између

осталих окривљени Дарко Тодоровић, Саша Глишић, Сташа Момчиловић, Јелена Момчиловић и Драгана Пејић оглашени кривим да су у саизвршилаштву извршили продужено кривично дело посредовање у вршењу проституције из члана 184. став 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, па је суд ставом три изреке пресуде утврдио појединачне казне затвора и то окривљеном Дарку Тодоровићу за кривично дело из члана 346. став 2. Кривичног законика у трајању од 2 године и за кривично дело из члана 184. став 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци и новчану казну у износу од 250.000,00 динара; окривљеном Саши Глишићу за кривично дело из члана 346. став 2. Кривичног законика казну затвора у трајању од 2 године, а за кривично дело из члана 184. став 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика казну затвора у трајању од 1 године и новчану казну у износу од 200.000,00 динара; окривљеним Сташи Момчиловић, Јелени Момчиловић и Драгани Пејић за кривично дело из члана 346. став 4. у вези става 2. Кривичног законика казне затвора у трајању од по 6 месеци и за кривично дело из члана 184. став 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика казне затвора у трајању од по 6 месеци и новчане казне у износу од по 40.000,00 динара; па је окривљене осудио на јединствене казне затвора и то: окривљеног Дарка Тодоровића на јединствену казну затвора у трајању од 3 године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 13.01.2020. године до 19.06.2020. године и изречена му је новчана казна у износу од 250.000,00 динара коју је дужан да плати у року од месец дана од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року казну не плати, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да затвор не може бити дужи од 6 месеци; окривљеног Сашу Глишића на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 4 месеца у коју му је урачунато време проведено у притвору од 13.01.2020. године до 08.05.2020. године и време проведено на мери забране напуштања стана уз електронски надзор од 08.05.2020. године од 19.06.2020. године и изречена му је новчана казна у износу од 200.000,00 динара коју је дужан да плати у року од месец дана од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року казну не плати, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да затвор не може бити дужи од 6 месеци; окривљенима Сташи Момчиловић, Јелени Момчиловић и Драгани Пејић изрекао условне осуде тако што им је утврдио јединствене казне затвора у трајању од по 10 месеци и истовремено одредио да се утврђене казне затвора неће извршити уколико окривљене за време проверавања од 4 године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело, с тим што ће се у случају опозивања условне осуде у утврђене казне затвора урачунати време проведено у притвору и то окривљенима Сташи Момчиловић и Драгани Пејић од 13.01.2020. године до 12.03.2020. године и окривљеној Јелени Момчиловић од 13.01.2020. године до 11.03.2020. године и изречене су им новчане казне у износу од по 40.000,00 динара који износ су дужне да плате у року од месец дана од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року казну не плате, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом, на основу члана 87. Кривичног законика изречена је мера безбедности одузимање предмета и од окривљених Дарка Тодоровића, Саше Глишића, Сташе Момчиловић, Јелене Момчиловић и Драгане Пејић одузети су предмети који су употребљени за извршење кривичних дела прецизно наведени у изреци првостепене пресуде. На основу члана 91. и 92. Кривичног законика обавезани су окривљени да на име имовинске користи коју

су прибавили извршењем кривичних дела плате суду износе прецизно одређене изреком пресуде у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. На основу члана 264. Законика о кривичном поступку окривљени су обавезани да плате суду на име паушала износе од по 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду – Посебно одељење за организовани криминал Кж1-По1 1/21 од 09.06.2021. године, првим ставом изреке пресуде усвојена је жалба Тужиоца за организовани криминал у односу на окривљене Сташу Момчиловић, Јелену Момчиловић и Драгану Пејић, као и делимична жалба браниоца окривљеног Радомира Вујовића, па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал К-По1-33/2020 од 16.07.2020. године између осталог и у односу на окривљене Сташу Момчиловић, Јелену Момчиловић и Драгану Пејић само у погледу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал окривљенима Сташи Момчиловић, Јелени Момчиловић и Драгани Пејић претходно узео као правилно утврђене појединачне казне затвора за кривична дела за која су првостепеном пресудом оглашене кривима, па их осудио на јединствене казне затвора у трајању од по 10 месеци у које им се урачунава време проведено у притвору и то окривљенима Сташи Момчиловић и Драгани Пејић од 13.01.2020. године до 12.03.2020. године, а окривљеној Јелени Момчиловић од 13.01.2020. године до 11.03.2020. године и на новчане казне у износу од по 40.000,00 динара које су дужне да плате у року од месец дана од дана правноснажности пресуде, а уколико не плате новчану казну у наведеном року, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Другим ставом изреке пресуде, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца за организовани криминал у погледу одлуке о казни у односу на окривљене Дарка Тодоровића, Сашу Глишића, Милоша Танасковића, Немању Радојкића, Зорана Јолића, Немању Стојића, Срђана Голубовића, Данијела Кларла и Мају Ивановић, као и у целости жалбе бранилаца окривљеног Дарка Тодоровића, адвоката Соње Манојловић и Риста Лекића, браниоца окривљеног Саше Глишића, адвоката Николе Думнића, браниоца окривљеног Милоша Танасковића, адвоката Милоша Митровића, браниоца окривљеног Немање Радојкића, адвоката Моме Боторића, окривљеног Зорана Јолића и његовог браниоца адвоката Јакше Пековића, браниоца окривљеног Данијела Кларла, адвоката Светислава Јовановића и браниоца окривљеног Марка Жарковића, адвоката Душице Јовановић и жалба браниоца окривљеног Радомира Вујовића, адвоката Јоване Јовановић, у преосталом делу, па је првостепена пресуда у односу на ове окривљене у непреиначеном делу потврђена. Трећим ставом изреке другостепене пресуде усвојене су жалбе Тужиоца за организовани криминал и браниоца окривљеног Горана Станковића, адвоката Милоша Митровића, па је пресуда Вишег суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал К-По1-33/2020 од 16.07.2020. године, укинута у односу на окривљеног Горана Станковића у ставу три и четири изреке пресуде и предмет у овом делу је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљеног Дарка Тодоровића, адвокат Ристо Лекић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку и повреде кривичног закона из члана 439. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд другостепену пресуду укине у ставу један изреке пресуде и предмет врати Апелационом суду у Београду на поновно одлучивање;

- бранилац окривљених Сташе Момчиловић, Јелене Момчиловић и Драгане Пејић, адвокат Милош Бубања због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Београду на поновну одлуку, с тим да предмет додели у рад потпуно измењеном већу;

- бранилац окривљеног Саше Глишића, адвокат Никола Думнић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање пред измењеним већем, као и да сходно члану 488. став 3. Законика о кривичном поступку извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене изнетих навода у захтевима нашао:

Захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Тодоровића и браниоца окривљеног Саше Глишића, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, су неосновани, док су у преосталом делу захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Глишића и браниоца окривљеног Дарка Тодоровића као и захтев за заштиту законитости окривљених Сташе Момчиловић, Јелене Момчиловић и Драгане Пејић у целисти, одбачени.

Бранилац окривљеног Дарка Тодоровића, адвокат Ристо Лекић, као и бранилац окривљеног Саше Глишића, адвокат Никола Думнић у поднетим захтевима за заштиту законитости указују да је у побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, са образложењем да је Апелациони суд у Београду пресуду Кж1 По1 1/21 од 09.06.2021. године донео у већу састављеном између осталог и од судија Милимира Лукића и Бојане Пауновић, који су учествовали у доношењу решења Апелационог суда у Београду – Посебно одељење Кж2 По1 бр. 82/20 од 02.04.2020. године којим су између осталог одбијене као неосноване жалбе браниоца окривљених Дарка Тодоровића и Саше Глишића на решење о продужењу притвора.

Осим тога у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Тодоровића истакнута повреда из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП огледа се и у чињеници да је Апелациони суд у Београду пресуду Кж1 По1 1/21 од 09.06.2021. године донео у већу састављеном између осталог и од судија Милимира Лукића и мр Сретка Јанковића који су били саставни део већа Апелационог суда у Београду када су решењем Кж2-По1 113/20 од 26.05.2020. године одбијене као неосноване жалбе, између осталог и жалба браниоца окривљеног Дарка Тодоровића, изјављене на решење о продужењу притвора.

По наводима бранилаца, у образложењима наведених решења изражен је висок степен јасноће у погледу кривице свих окривљених као припадника организоване криминалне групе, став о постојању оправдане сумње да је окривљени Дарко Тодоровић један од организатора криминалне групе који је координирао радом организоване криминалне групе, те да је имао контакте са осталим члановима групе и да су овакве активности биле усмерене на прибављање знатне имовинске користи кроз проституцију већег броја женских особа, у ком смислу је исказана упорност у вршењу инкриминисаних радњи, услед чега је по наводима браниоца непристрасност судија Милимира Лукића, Бојане Пауновић и мр Сретка Јанковића доведена у питање и они су у складу са законским одредбама морали бити изузети од одлучивања у другостепеном поступку приликом доношења пресуде.

Изнети наводи се не могу прихватити као основани из следећих разлога:

Најпре, увидом у списе предмета утврђује се да је у решењу Апелационог суда у Београду – Посебно одељење Кж2 По1 бр. 82/20 од 02.04.2020. године, којим су између осталог одбијене као неосноване жалбе браниоца окривљеног Дарка Тодоровића, адвоката Риста Лекића и браниоца окривљеног Саше Глишића, адвоката Николе Думнића, наведено да је притвор према окривљенима продужен и жалбе су одбијене јер је постојала основана сумња да су лица учинила кривична дела, а не стоји да је постојала оправдана сумња, и да су се судије као чланови већа о томе изјашњавали, како то браниоци неосновано наводе у поднетим захтевима за заштиту законитости.

Наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Тодоровића по питању решења Апелационог суда у Београду – Посебно одељење Кж2-По1 113/20 од 26.05.2020. године, којим су одбијене као неосноване жалбе изјављене на решење о продужењу притвора, такође су оцењени као неосновани из следећих разлога:

Неспорна је чињеница да је у образложењу наведеног решења, када су судије Милимир Лукић, Нада Зец и Сретко Јанковић, као чланови већа одлучивали по жалби на решење о продужењу притвора констатовано „да постоји оправдана сумња да су окривљени извршили кривично дело“, међутим ово само по себи не значи да су се наведене судије-чланови већа изјаснили са већим степеном јасноће у погледу кривице окривљених. Наиме, приликом претходног одлучивања о продужењу притвора потпуно идентични разлози од стране суда образложени су као „основана сумња“ да би у цитираном решењу без додатног изјашњења или образложења идентични разлози били означени као „оправдана сумња“. Дакле, поређењем образложења наведених одлука јасно је видљиво да приликом доношења одлуке у цитираном решењу, судије чије се

изузеће тражи, као чланови већа, нису ценили нити образлагали нове чињенице у вези оправдане сумње да је окривљени извршио кривично дело, потребне за оптужење, већ су цењене околности у вези обележја кривичног дела али без бављења доказним разлозима и без изјашњења у погледу кривице која би била изван границе испитивања основане сумње, па су супротни наводи захтева у овом делу оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног Саше Глишића у поднетом захтеву указао је и да је битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 4) ЗКП учињена и тиме што је у доношењу решења Апелационог суда у Београду – Посебно одељење Кж2-По1 бр. 156/20 од 21.07.2020. године, поводом жалбе одбране на меру забране напуштања боравишта, донету након доношења првостепене пресуде, учествовала судија Бојана Пауновић, што доводи у сумњу непристрасност ове судије, јер је по наводима браниоца изражен став о оправданој сумњи да су окривљени извршили кривична дела и одлучивано је о већ пресуђеној ствари. Такође, истакнута повреда из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП се по ставу браниоца огледа и у чињеници да је по жалби на решење Вишег суда у Београду – Посебно одељење за организовани криминал Пои. По1. бр. 4/2020 од 11.12.2020. године којим је привремено одузета имовина од окривљеног Саше Глишића одлучивао Апелациони суд у Београду у већу састављеном од судија Марка Јоцића, Бојане Пауновић и мр Сретка Јанковића, а потом су исте судије одлучивале о жалби на првостепену пресуду те је јасно да су судије имале увид у списе предмета и да су се изјашњавали о оправданој сумњи да су окривљени извршили кривична дела која су им стављена на терет и код судија је већ било формирано предубеђење у односу на кривично дела у односу на окривљеног Сашу Глишића, што доводи све у сумњу непристрасност судија Марка Јоцића, Бојане Пауновић и мр Сретка Јанковића.

Врховни касациони суд, супротно наводима из захтева, налази да су напред изнети наводи неосновани из разлога што приликом оцене да ли су испуњени услови за одређивање мере забране напуштања боравишта у смислу члана 199. ЗКП, није од значаја степен сумње у погледу извршења дела, већ се само цени да ли су испуњени услови за одређивање ове мере, а осим тога након доношења првостепене пресуде нема више неизвесности по питању оправдане сумње те се не може говорити о било каквој пристрасности и формираном предубеђењу код судија. Такође, неоснована су истицања у погледу учињене битне повреде одредбе члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП у поступку одузимања имовине, јер овај поступак је одвојен поступак у односу на кривични поступак, где је за одлучивање о одузимању имовине потребно само да се води поступак за једно од кривичних дела прописаних чланом 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, да постоји основана сумња о криминалном пореклу имовине и да постоје оправдани разлози за одузимање имовине, тако да се у овом поступку не одлучује о постојању оправдане сумње и утицају скупа чињеница које оправдавају постојање оптужбе на изузеће судија који су се о томе изјашњавали па су супротни наводи изнети у захтеву за заштиту законитости оцењени као неосновани.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених Сташе Момчиловић, Јелене Момчиловић и Драгане Пејић, адвокат Милош Бубања, указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, па је нејасно из ког разлога је другостепеном одлуком увећана изречена казна и занемарена

чињеница да ове окривљене нису до сада осуђиване, нити се против истих водио други кривични поступак, да су признале кривично дело које им је стављено на терет и провеле у притвору по 2 месеца, па је изрицањем ефективне казне затвора према њима у односу на првобитну условну осуду више него непримерено изречена казна од стране другостепеног суда на који начин указује и на повреду кривичног закона и члана 441. став 1. КЗ.

Бранилац окривљеног Саше Глишића је у поднетом захтеву за заштиту законитости указао да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, међутим приликом образлагања истакнуте повреде бранилац наводи да у пресуди нису наведени разлози о битним чињеницама, а разлози који су наведени су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправе или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, услед чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде, те суштински указује на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Преосталим делом захтева се указује да иако су одбране окривљених прихваћене као веродостојне и упркос томе што је већина припадника наводно организоване криминалне групе у својој одбрани навела да су радње предузимали на добровољној бази, неоправдано суд закључује да се ради о организованој криминалној групи, при чему се не може закључити да постоји однос хијерархије и субординације између наводних организатора и припадника групе. Такође, суд је пропустио да цени исказ сведока АА која је указивала на чињеницу да је окривљени Саша Глишић исту од проституције чак и одговарао, па се по браничевим наводима не може говорити о окривљеном Саше Глишићу као организатору организоване криминалне групе. Осим тога из пресуде су изостале и јасно дефинисане улоге чланова, континуитет чланства и развијена структура, а нема ни јасних разлога да ли је реч о саизвршилаштву или о групи, те је погрешном оценом изведених доказа суд погрешно утврдио чињенично стање и на темељу тако утврђеног чињеничног стања донео погрешан закључак о постојању организоване криминалне групе (у смислу члана 112. став 35. КЗ). Оваквим наводима бранилац иако нумерички означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, суштински оспорава оцену доказа и даје сопствену оцену изведених доказа, оспорава утврђено чињенично стање, те указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, члана 440. ЗКП и члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених Сташе Момчиловић, Јелене Момчиловић и Драгане Пејић, као и захтев браниоца окривљеног Саше Глишића у овим деловима оценио као недозвољене.

Бранилац окривљеног Дарка Тодоровића у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаном другостепеном пресудом учињена повреда

кривичног закона из члана 439. ЗКП, међутим приликом образлагања означене повреде не наводи у чему се истакнута повреда закона огледа, те у овом делу захтев за заштиту законитости нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП. С обзиром да је одредбом члана 484. ЗКП, прописано да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, а како Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, то је захтев у овом делу одбачен јер нема законом прописан садржај.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одбио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Тодоровића и Саше Глишића у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, док је у преосталом делу захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених Дарка Тодоровића и Саше Глишића, као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Сташе Момчиловић, Јелене Момчиловић и Драгане Пејић одбацио на основу одредби члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. и члана 485. став 4. ЗКП и одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић